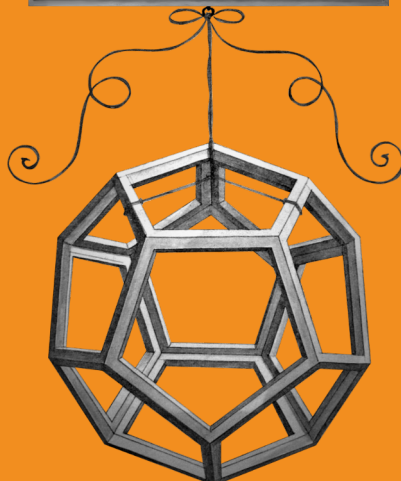

*Kunskap för människans
harmoniska utveckling*

ESOTERISK LIVSÅSKÅDNING

Enhetslagen

– en sammanställning av föreningen Kunskap för människans harmoniska utveckling

ENHETSLAGEN

Allt liv är en enhet

”Medvetenhetsutveckling är livets mening, och dess förutsättning är broderskap.”

Liv är enhet, ty alla hör ytterst till det hela. Alla [monader](#) utgör en enhet liksom oceanens vattendroppar, emedan de tillsammans utgör [kosmiska totalmedvetenheten](#), av vilken varje individ är delaktig. Förutsättning för att nå högre riken är att bli alltmer medveten om allt större del av denna totalmedvetenhet. Den som nått högsta [gudomsriket](#), har själv införlivat denna totalmedvetenhet i sin individualmedvetenhet, blivit ett med hela [kosmos](#).

Varenda monad är en del av kosmiska totalmedvetenheten, en oförlorbar del av det hela. Att utesluta någon från det universella broderskapet i något naturrike är tecken på livsokunnighet.

Till enhetslagen hör insikten, att man får den hjälp av livet som livet kan ge, när man själv lever för enheten och inte för sig själv. Det är den insikten, som ger livstillit, något den inte kan erhålla, som ställer sig utanför.

”Alla är vi ett.” ”Livet är en enhet.” Alla har oförlorbar del i kosmiska totalmedvetenheten, gemensamhetsmedvetenheten, antingen de vet om det eller ej. Men vi har inte större delaktighet i den än vi själva är medvetna om, en delaktighet som ökas undan för undan, tills vi nått allvetenhet i kosmos.

Även när jaget uppnått högsta gudomsriket och högsta världen i kosmos, känner jaget sin relativa obetydlighet i den oräkneliga massan av individer, som också nått sitt slutmål. Jagets storhet består just i att det är ett med allt. Det har enheten att tacka för allt.

Den varaktiga lyckan är möjlig endast genom delaktigheten i universella harmonin, där varje individ spelar med som ett instrument i världsorkestern.

Medvetenhetsutveckling är livets mening, och dess förutsättning är broderskap. Alla är till för att hjälpa varandra, alla i lägre och högre riken.

Kollektivmedvetenheten är en sak, som hittills föga beaktats. Men det är med denna som individen måste lära sig arbeta i och för förvärv av [telepati](#) och medvetenhetskontinuitet. ”Viljan till enhet” är den starkaste kraften i människans liv och den som snabbast ”utvecklar”.

Mänskligheten är ett kollektiv. De som vill bli frälsta, bör upptäcka kollektivet och arbeta på kollektivets frälsning. De som glömmer sin egen frälsning för andras, visar att de duger till att arbeta för evolutionen och får tillfällen därtill. Det är den enkla hemligheten med lärjungaskap och uppgående i högre rike.

Vi tillhör alltid en ”grupp”: nation, släkt, familj, kamrater, kolleger, auditorium etc. Dessa utgör synliga grupper i fysiska världen. Vi tillhör många slags grupper i emotionala, mentala, kausala världarna. Ensamheten är en illusion och bör ej förväxlas med fysisk isolering.

Vägen till universellt broderskap går genom gruppens betydelse. Det ökar efterhand vår insikt om gemenskapens betydelse och önskan att uppgå i allt större grupper. Därmed vidgas också förståelsen för begreppen rätt–orätt genom frågeställningen: Kommer denna min handling att gagna eller skada gruppen, stärka gemenskapen?

Henry T. Laurency, *Livskunskap Ett, Livslagar, Enhetslagen*, www.laurency.com

Viljan till enhet

”Vilja till enhet, enhetssträvan, är det väsentliga och det som för oss snabbast framåt.”

Högre riken arbetar gemensamt på den kosmiska evolutionen, vars uppgift är alla monaders allvetenhet och allmakt.

Allt fler kommer till insikt om att individuell egoism inte lönar sig. Men de är blinda för att lagen gäller även för grupp-, klass- och nationsegoism.

Mänsklighet är mänsklighetens [dharma](#). Och mänsklighet är humanism, är universellt broderskap, är gemenskap, är enhet.

Vilja till enhet, enhetssträvan, är det väsentliga och det som för oss snabbast framåt. Den visar sig i såväl det fysiska som det emotionala och det mentala. På mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium är kärleksfull förståelse ojämförligt mycket viktigare än enighet i åskådningar. Vad vi har för uppfattning, är något som ständigt förändras med ökad livserfarenhet och kan betraktas såsom oviktigt i jämförelse med vårt förhållande till människor. Vi hjälper andra inte med vårt intellekt utan med förståelse. Det är deltagande alla människor har behov av, även om de inte själva vet det. Det gör också vårt eget liv ojämförligt mycket rikare. ”Den som ger han får.” Och ingenstans visar sig detta tydligare än ifråga om deltagande.

Människorna måste lära sig att finna varandra, att bortse från olika åskådningar och uppfattningar. Det enande bandet är mänsklighetens väl, allas väl. De som inte vill delta i det arbetet, saknar den vilja till enhet som river ner de murar människorna rest mellan sig och andra. Fred kan det aldrig bli, förrän människorna lärt sig att inte inkräkta på allas lika rätt till okränkbarhet. Rätt till den frihet Lagen ger är förutsättning för fred, förutsättning för enhet.

Det viktigaste för närvarande är att bekämpa hatet i alla dess otaliga slag av yttringar, att lära människorna leva i fred med varandra, att motarbeta skvaller som alltid blir förtal och förstärker repulsionen, att lära människorna se på varandra som medvandrare på vägen, samma väg alla måste gå med alla dess misstag, som alla måste göra för att lära. Att försvåra livet för andra är att försvåra det för en själv i liv efter liv. Den som kan se andras begränsning med alla de svåra

problem alla har att brottas med, vill göra vad den kan för att hjälpa deras jag i dess livskamp. Därmed hjälper man även andra och gör de värdefullaste erfarenheter man själv kan göra, vilket också för snabbast framåt.

Alla är vi ett i gemensam strävan mot slutmålet. Det är denna strävan, som är det verkligt väsentliga. Envar har sina fysiska, emotionala och mentala behov allt efter förvärvad erfarenhet. Endast okunnigheten klandrar andra för deras behov av erfarenheter. Endast okunnigheten söker påtvinga andra egen livsuppfattning. Envar har att själv förvärva alla förutsättningar för insikt och förståelse för samt förmåga att tillämpa livets lagar. När människorna insett detta, ska de låta envar ha sin egen världs- och livsåskådning, svarande mot vars och ens utvecklingsnivå.

Det är enheten som alltid är det väsentliga. Det räcker inte med ”viljan till enhet”, utan enhetens förverkligande måste till. Och det måste vara enhet enligt Lagen och inte såsom resultat av kompromiss, för att inte tala om den enhet tyrannen framtvingar.

Det mänskligheten enar sig om att uppnå, det blir också uppnått. Emotionalviljan är på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium den starkaste kraften, och enigheten gör den oemotståndlig, åstadkommer ”underverk”.

Henry T. Laurency, *Livskunskap Ett, Livslagarna, Enhetslagen*, www.laurency.com

Attraktionen

”Utan attraktion nås inte enhetsstadiet.”

Högre [emotionalstadiets](#) attraktion visar sig i den spontana, opersonliga tillgivenheten, i önskan att hjälpa andra i den mån man kan och på sätt som verkligen gagnar, i hjälp till självhjälp. Alla har sina problem, och önskan att hjälpa upptäcker genom daglig övning och erfarenhet alltmer de svårigheter envar dras med. Äktheten i vår enhetssträvan, vår vilja till enhet, visar sig framför allt i det personliga ansvar vi känner för alla. Ju mer vi växer in i enheten, desto mer vidgas också området för detta personliga ansvar, inte blott för våra närmaste och vänner utan även för våra uppgifter, vår nation och för mänskligheten. Med kunskap om livslagarna bortfaller talet om individens obetydlighet. Det är inte vår sak att avgöra, om vår insats ”tjänar något till”. Den obetydligaste del i ett maskineri har en uppgift att fylla. Vi är alla kuggar i evolutionsmaskineriet. Man skulle rentav kunna säga, att en människas storhet ligger i hennes känsla av ansvar för allt som är och sker. Ansvarslöshet är tecken på livsokunnighet.

Liksom kosmiska totalmedvetenheten, allas gemensamma kollektivmedvetenhet, är den primära och förutsättningen för existens, så är individen av betydelse endast såsom en del av det hela, en del av enheten. När individen kan inse detta och förverkligar den insikten, är han färdig för [femte naturriket](#). En isolerad individ, som brutit sig ut ur enheten, har ingen

utvecklingsmöjlighet, när aldrig allas vårt mål, allvetenhet om alla. I allvetenheten ligger också allmakten.

Mystikerstadiet innebär bland annat och huvudsakligen förvärv av attraktionens egenskaper. För djuren är förvärv av hängivenheten det högsta stadiet, den förmedlande övergången till människoriket. För människan förebådar den övergång från emotionalstadiet till mentalstadiet. Människan har behov av att älska något annat än sig själv. Hon skapar sig en gud eller övertar andras föreställningar, dubbelt dyrbart därför att det befriar henne från fruktan och livsångesten. På mentalstadiet bortfaller detta behov och ersätts med lagtillit, senare även med självtillit och livstillit, när hon fått kunskap om livet. Hon inser då allt livs samhörighet och att hennes känslor måste riktas mot människorna och allt levande i stället för mot gud. Utan denna attraktion i crescendo, därför att den omfattar allt fler, nås inte enhetsstadiet. Fiktionsbegreppet gud ersätts med realitetsbegrepp: [planethierarkin](#) och [planetregeringen](#) (alltså inga personlighetsbegrepp).

Det ligger i själva enhetens natur, att allt vad dömande heter är absolut uteslutet.

Henry T. Laurency, *Livskunskap Ett, Livslagar, Enhetslagen*, www.laurency.com

Tjänande

”Det är inte jag som skall hjälpa. Det är någon, som behöver hjälp genom mig”

Alla utgör en enhet, alla är bröder. Men det betyder inte, att alla befinner sig på samma utvecklingsstadium. Utvecklingen består av en skenbart oändlig serie [utvecklingsnivåer](#).

Även om vi befinner oss på olika utvecklingsstadier, så är vi alla på vägen, om vi vet om det eller ej, alla i samma rike. Och det är den insikten vi måste tillämpa i vår syn på mänskligheten, om vi ska ha utsikter att nå högre rike, där ingen anställer jämförelse mellan stadier utan alla endast vill hjälpa alla, var de än står. Det är genom att hjälpa vi förvärvar de essentiala egenskaperna, som gör det möjligt för oss att ingå i enhetens värld.

Enligt enhetslagen har de på högre nivåer att hjälpa dem på lägre. Alla behöver vi få hjälp. Den som ej vill hjälpa, har ingen ”rätt” att få hjälp.

Ofta är det svårt att avgöra, hur man skall handla, rätt förstå, fatta riktiga beslut. Först av allt gäller det att utmönstra själviskhet och bli oberoende av egna tycken och hänsyn till egen lycka. Så snart ”jaget” (personligheten) kommer med, blir allting snedvridet.

Det är inte jag som skall hjälpa. Det är någon, som behöver hjälp genom mig. Och det är en väsentlig skillnad. Jag är redskapet. Så snart jaget kommer med, blir allt mer eller mindre förfuskat och blir jaget allt mer märkvärdigt och därmed allt mindre dugligt. Så fin är självbedrägligheten, att man kan tycka sig vara märkvärdig genom att få vara redskap. I enheten finns intet ”jag”. Jaget upphäver enheten, skiljer från enheten. Det är detta opersonliga jag människan har så svårt att förvärva.

Skicklighet i handlande är alltid behövlig, skicklighet i emotional reaktion är nödvändig. Att älska människorna är förutsättning för att kunna hjälpa dem. Men den kärleken varken binder eller medför egen bundenhet. Först den som är fri kan verkligen älska.

I forskningshänseende är livet en aldrig avbruten serie verklighetsproblem genom allt högre världar och naturriken. Betecknande är att hithörande problem inte kan lösas teoretiskt utan endast praktiskt. Visserligen måste man förvärva vetskap om tillvarons fakta. Men därutöver förutsätts förståelse, och den får man endast genom att leva livet. Det är i livet man finner lösningen, ser lösningen och inte genom grubbel och spekulation. Lösningen är spontan, lik en uppenbarelse, när man lever i enheten och för enheten. Därav det urgamla talesättet ”kärleken löser alla problem”.

Tjänande är en svår konst. Det är mycket svårt att tjäna på rätt sätt. Man kan med tjänande göra mer ont än gott. Man skall inte tjäna det onda, och det kan man göra med omdömeslöst tjänande. Det gäller att inte tillgodose egoismen, inte låta sig utnyttjas, inte ge vika för anspråk.

Vi är skyldiga att motstå det onda. Annars lämnar vi livet i det ondas våld.

Henry T. Laurency, *Livskunskap Ett, Livslagar, Enhetslagen*, www.laurency.com

Kärlek

”Utan kärleken är allting annat ingenting! Så stor är kärleken och så betydelselöst är allting annat i jämförelse.”

Ett missbrukat ord är kärlek, som kan betyda vad som helst från flyktigaste sympati till absolut livsenhet med allt. Folk älskar också maträtter.

Vi kan inte älska alla lika mycket. Vi älskar våra vänner mer än obekanta eller fiender. Det finns grader för allting. Den som säger sig älska alla lika mycket, saknar i det fallet självkännedom, såvida det ej betyder: alla lika litet.

Genom att uppleva enheten med någon eller några lär vi oss att överföra denna förmåga av attraktion på allt fler, tills den utsträcks över alla vi möter.

Vi behöver något att beundra och älska. Sök stjärnan överallt och så småningom skall allt bli idel sol! Mångfalden går upp i enheten. Genom att dyrka en lär vi oss dyrka allt fler. Genom att vi dyrkar blir vi ett med allt. Genom att dyrka allt blir vi herrar över allt.

Vi måste ha känslor, starka känslor av attraherande kraft. Annars kan vi inte utvecklas, inte förädla, höja de emotionala vibrationerna. Endast de som kan älska, blir i sin tur älskade. Endast de som kan ta emot kärlek, kan älska.

Vi vet att de Stora älskar oss. Det blir inte svårt att älska Dem tillbaka.

Kärlek är enhet, gemenskap, själarnas frändskap, samhörighet, beundran, tillgivenhet, deltagande.

”Ömhet, deltagande och självupppoffring är kärlekens fulländning.”

Kärlek är själarnas gemenskap och består för alltid. Ingenting kan skilja dem som älskar för att tjäna. Det finns i hela universum ingenting sådant som skilsmässa för dem som lever för enheten.

Utan kärleken är allting annat ingenting! Så stor är kärleken och så betydelselöst är allting annat i jämförelse.

Kärlekens ögon är inte blinda. Men de ser på annat sätt. Den synen måste förvärfas.

Kärleken tänker intet ont. Kärleken är lagens fullbordan.

Madame de Staëls bevingade ord ”att förstå allt är att förlåta allt” har många kritiserat. Det beror nog på vad man menar med att förstå och förlåta.

De som ställt sig under enhetslagen, har ingenting att förlåta. Allt hat mot dem träffar enheten med särskilda följder.

Att förlåta är att glömma. Det räcker inte med att inte vilja vedergälla, hysa agg eller hata.

”Det är inte genom intellektet ni lär andra att förstå utan genom kärlek och förståelse.”

Henry T. Laurency, *Livskunskap Ett, Livslagar, Enhetslagen*, www.laurency.com

Äktenskapet

”Ju större möjligheten till förståelse av allt är mellan båda makarna, desto större är förutsättningen för ett lyckligt äktenskap.”

Äktenskapet är ett psykologiskt problem i mycket högre grad än ett enbart fysiskt. Vi människor har inte endast fysiska behov utan lika viktiga emotionala, och kulturindividerna har även mentala. I all sammanlevnad gäller det först och främst att undvika friktioner. Ju större olikhet mellan parterna i olika avseenden, desto större och fler blir kollisionerna. Saknas förståelse blir allting förfelat. Klok den som tillser att möjligheterna till full förståelse är så stora som möjligt och risken för konflikter reduceras till ett minimum.

Hur annorlunda skulle inte äktenskapen utfalla, om parterna ägde kännedom om mänsklighetens olika utvecklingsstadier och förstod att med mänsklig kärlek avses fysisk, emotional och mental attraktion? Barn uppväxta under likartade sociala och kulturella förhållanden har största utsikten att förstå varandra. Ju större möjligheten till förståelse av allt

är mellan båda makarna, desto större är förutsättningen för ett lyckligt äktenskap. Ju större olikheterna är i världs- och livsåskådning, i synen på alla mänskliga problem, desto större är risken för disharmonier i äktenskapet.

Man bör inte gifta sig av egoistiska skäl utan för att tjäna, ömsesidigt hjälpa varandra att leva harmoniskt och friktionsfritt.

Utsikt till lyckligt äktenskap finns, där makarna kompletterar varandra i emotionalt och mentalt hänseende. Har man dessutom samma intressen, möjligheter att förstå varandra, arbeta för samma mål, finns utsikt till ”idealiskt äktenskap”.

Skillnaden mellan förälskelse och kärlek visar sig i att förälskelsen alltid går över men kärleken alltid består.

Henry T. Laurency, *Livskunskap Ett, Livslagar, Enhetslagen; Livskunskap Fem, Psykologi, Äktenskapet*, www.laurency.com

Individualism och kollektivism

”Det finns två slag av kollektivism: den ofria och den fria.”

Individen är den primära enheten och individualism förutsättning för kollektivism. Individualismen är nödvändig för individen såsom individ och kollektivismen för individen såsom del av kollektiviteten. Såväl individualism som kollektivism är en individens uppfattning. Kollektivismen är ett ideal och en realitet. För de okunniga förblir den ett ideal.

Alla är vi en enhet. Mänskligheten utgör ett [kollektiv i medvetenhets hänseende](#), ett kollektiv av individer på olika [utvecklingsnivåer](#). Människan är samtidigt individ, gruppvarelse och del av mänskligheten.

Individualismen säkrar individens rätt gentemot kollektiviteten. Individen har alltid rätt till individualitet, till frihet inom kollektiviteten gentemot alla andras krav på självuppgivelse, gentemot anspråk som kränker individens rätt. Kollektiviteten kan aldrig hävda kollektivismen gentemot idealen, varvid de högre idealen alltid går före eventuella lägre. Många ideal avfärdas såsom hugskott, utopier, fantasterier och behandlas såsom kollektivfientliga illusioner. Inte heller kollektiviteten har privilegium på att vara ofelbar. Det finns alltid individer, som kan ha rätt gentemot största kollektiviteter. För okunnigheten är ideal alltid dårskap. De ideal, som likt vägstolpar markerat utvecklingens väg, har alltid för okunnigheten tett sig såsom irrealiteter.

Individualismen är berättigad, tills individen förvärvat en viss fond av [själv tillit och självbestämmdhet](#). Detta gäller även egoismen inom vissa, snävare gränser. Utan den skulle individen kunna uppge sin individualitet och inte förvärva för självständighet nödvändiga egenskaper. Men när individen utvecklats sin egenart, blir egoismen självhävdelse på andras bekostnad. Ställs ej hans förmågor i kollektivitets tjänst, motarbetar han enheten och sin egen

medvetenhetsutveckling. De finns, för vilka individualiteten är det enda väsentliga och som principiellt med alla medel motarbetar enheten. De bildar så småningom en grupp för sig.

Det finns två slag av kollektivism: den ofria och den fria.

Tvångssammanslutning upphäver individualismen, verkar hämmande och neddragande. Den egoistiska gruppkollektivismen, som vill sammanhållning för att sko sig på samhällets eller andra grupper eller individers bekostnad, motarbetar enheten och verkar destruktivt. I en dylik kollektivitet kan hatets deviser få gälla, hatets psykoser påverka en missriktad lojalitet, tvinga de förnuftigaste och ädlaste förbli passiva inför åtgärder de såsom fria utomstående skulle ogilla och fördöma.

Den sanna kollektivismen är grundad på individualism, frihet, enhet och idealitet med förståelse för kollektivitetens nödvändighet.

Individen offerar alltid något åt kollektiviteten, bland annat något av sin suveränitet. Ju högre kollektiviteten står, desto mindre intrång gör den i denna suveränitet, dels emedan allt tvång hämmar aktivitet och initiativ, dels emedan envar bäst kan bedöma egen insats. Ju mer ideell kollektiviteten är, desto mera sätter individen kollektivitetens mål före sina egna mål och intressen. Ju mera individerna lever för kollektiviteten, alla tjänar alla, med välvilja, förståelse, intresse, deltagande, ömsesidigt uppskattar varandra, desto större betydelse får samarbetet för den gemensamma saken. Resultatet beror på sammanhållningsandan. En kollektivitet med sammansvetsad emotionalitet och mentalitet kan utföra minst sagt förbluffande verk.

Gruppen är en harmonisk samling individer, enade i gemensam strävan för en given livsuppgift. Gruppen ökar insikten, klarheten, kraften hos envar i gruppen och kompenserar de individuella bristerna. Även arbetet på självförverkligandet underlättas genom grupparbetet. Det är en stor livsuppgift att söka sin grupp, hjälpa den forma sig, fixera målet och söka förverkliga det.

Henry T. Laurency, De vises sten, Esoterisk livsåskådning, Enhetslagen, www.laurency.com